

Življenje Pri Majerju

Po ustnem izročilu Majerjevih naj bi bila v starih časih na območju Koroške Bele planina za živino in selišče. Korošci so sem preko Karavank na pašo prignali svojo živino in ostajali preko celega poletja. Hišno ime Pri Majerju izvira iz tistih časov. Moj stari oče je pripovedoval, da je bila to prva hiša na Koroški Beli, ki je bila pastirska oziroma kočja od majerja. Majer pa je bil skrbnik pašne živine in sirar – od tod torej izvira hišno ime. Naša hiša, ki je bila lesena, je ob bombardiranju leta 1917 pogorela. Od nje je ostalo le zidovje novejšega prizidka. V času mojega otroštva, od leta 1930 dalje, smo v hiši živeli: stari oče Matevž Skumvác (okoli 70 let star), mama, oče, moj sedem let mlajši brat in jaz. Živeli smo od zaslužka obeh odraslih moških, ki sta bila zaposlena kot tovarniška delavca. Kot večina drugih smo živeli skromno, kar je bila popotnica za hude čase, če bi prišli. Vsako leto smo kupili prašiča, med vojno pa smo ga zredili sami. Nad Koroško Belo smo kupili rovt, da smo lahko redili še kravo, na vrtu okoli hiše pa smo pridelali malo krompirja in zelenjave.

Majerjeva družina (Skumváčevi) leta 1930 (hrani Izidor Trojar)

Stari oče si je vsako jutro za zajtrk želel koruzne žgance s kislim mlekom in zraven še sladkega mleka. Tudi sama imam pri svojih osemdesetih letih še vedno enak zajtrk. Opoldne smo za kosilo jedli juho, krompirjevo ali zelenjavno, večkrat tudi govejo in meso iz juhe. Ob nedeljah pa je bila na mizi juha, pečenka, krompir in solata.

Iz otroštva pred drugo svetovno vojno se spominjam nenavadne postne jedi, ki smo jo jedli na velikonočno soboto. Takrat smo jedli kašo s posušenimi repnimi olupki in tej jedi smo rekli »aleluja«. Jed in post sta bila običaj kot spomin na čas pomanjkanja, ko so ljudje jedli le repne olupke.

Med vojno pa je bila preskrba s hrano v okviru možnosti, saj se je hrano dobivalo le na živilske karte. V vojnem času je bil najslabši kruh, ki je bil črn, lepljiv in pocast.

Takrat so se okoliški partizani zadrževali v gozdovih nad vasjo in verjetno tudi v senikih

oz. svislih, ki jih je bilo v Lničah kar nekaj. Neke zime so prišli nemški vojaki in vse svisli zažgali. In ker so zasledili sveže stopinje v snegu na poti na naš rovt, so zažgali tudi naše.

Zadnji dan vojne so partizani odpeljali očeta v zbor na Poljane. Ker pa so ugotovili, da je bolan, se je še istega večera vrnil domov. A tudi njegovo vračanje je bilo nevarno, ker so »flakarji« z vso silo obstreljevali dobravsko stran. Zato se je oče sklonjen in bolj kot ne po vseh štirih priplazil do savskega mostu in nato normalno prišel do doma.

Ker je oče zbolel za tuberkulozo, se je zdravil na Golniku. Stanje se mu je slabšalo tudi zaradi rane na želodcu. Leta 1946 je komaj 51 let star umrl v ljubljanski bolnici. Ker je tudi stari oče umrl tik pred vojno, je mama z dvema otrokoma ostala sama. Ob vsem hudem je pri hiši zelo manjkala moška roka, saj je imel brat takrat šele devet let.

Na Belski planini okoli leta 1935 (druga z leve stoji Kristina Skumvác in pred njo sedi Zofija) (hrani Zofija Vidic)